

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Пловдив, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова
Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова в присъствието на прокурора Атанас Г. Янков като разгледа докладваното от Магдалина Ст. Иванова Въззивно частно наказателно дело № 20235000600084 по описа за 2023 година за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 48 вр. чл. 44, ал. 12 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА).

С Решение № 84/22.02.2023 г. по ЧНД № 269/2023 г. на Окръжен съд – Пловдив е отказано предаването на българския гражданин И. И. Д., роден на 03.05.1961 г. в гр. *, живущ в гр. *, женен, работещ като *, неосъждан, с ЕГН *****, на компетентните органи на съдебните власти на Република * въз основа на Европейска заповед за арест (ЕЗА) от 20.01.2023 г., издадена от прокурор от Прокуратурата в гр. *, Република * и одобрена от съда по наказателно дело № 6 St 279 22 m, с цел провеждане на наказателно производство за престъпление, квалифицирано като изпиране на пари по чл. 165, ал. 1, 2 и 4 от Наказателния кодекс на Република *.

Със същото решение е отменена взетата спрямо И. И. Д. мярка за неотклонение „домашен арест“.

Срещу така постановеното решение е постъпил протест от Окръжна прокуратура – Пловдив, в който се излагат доводи за необоснованост и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. В този смисъл се прави искане за отмяна на първоинстанционното решение, като

вместо това въззивният съд постанови ново, с което да допусне изпълнение на ЕЗА спрямо исканото лице и спрямо него да бъде взета мярка за неотклонение „домашен арест“.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Пловдив поддържа протеста и направеното с него искане, като счита, че по отношение на исканото лице следва да бъде взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ до фактическото му предаване на издаващата държава.

Исканото лице И. Д. и неговите защитници изразяват становище, че протестът е неоснователен, поради което считат, че следва да бъде оставен без уважение, а атакуваният с него съдебен акт, като правилен, обоснован и законосъобразен – да бъде потвърден.

Пловдивският апелативен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства и изложените от страните доводи и съображения намира, че протестът е процесуално допустим, а разгледан по същество – основателен.

За да постанови протестираното решение, Пловдивският окръжен съд е приел за установено следното:

ЕЗА, чието изпълнение се иска, е издадена на 20.01.2023 г. от прокурор от Прокуратурата в гр. *, Република * и одобрена от съда по наказателно дело № 6 St 279 22 m с цел предаване на българския гражданин И. И. Д. за провеждане на наказателно производство относно престъпление, квалифицирано като изпиране на пари по чл.165, ал. 1, 2, 4 от Наказателния кодекс на Република *, а именно - за това, че в периода от 14.03.2022 г. до 10.05.2022 г. е получил от различни лица от * банкови сметки общо сумата от около 170 800 евро по банковата си сметка в Република България и в същия период е превел на различни лица по български банкови сметки инкриминираните суми.

В издадената ЕЗА и в допълнителния писмен отговор от * власти не е посочено място на извършване на деянието, тъй като според тях банкови преводи могат да се извършват през интернет, следователно от всяко място. Отбелязана е като налична Европейска заповед за арест от 20.01.2023 г., издадена от прокурор от Прокуратурата в гр. *, Република * и одобрена от съда по наказателно дело № 6 St 279 22 m. Към ЕЗА е приложен надлежен превод на български език.

Видно от представените пред Окръжен съд – Пловдив банкова референция и банкови извлечения от Банка „*“ за периода от 01.01.2022 г. до 01.05.2022 г. (л. 67- 70 от делото) получените суми от * банкови сметки по * банкова сметка в Р България на И. Д., са преведени към други български банкови сметки.

От представените 2 бр. удостоверения се установява, че към момента исканото лице Д. упражнява * професия, а в предходни периоди е заемал различни висши държавни длъжности – * на Окръжен съд – *, * в

Окръжен съд – *, член на * – * и *.

От представените рамков договор, договор за управление на финансови средства се установява, че исканото лице Д. се намира в договорни отношения и то в качеството му на * с част от лицата, упоменати като превели парични средства по * му банкова сметка във връзка с обвинението за изпиране на пари. Въпросните договори са сключени в гр. * съответно на 01.08.2020 г. и 16.02.2022 г.

Приложената справка за актуално състояние и удостоверение от Агенция по вписванията нямат пряко отношение към предмета на настоящото производство, но касаят извършването на дейност в Р България на едно от дружествата – „*“ ООД, което е представлявано от адв. Д. и във връзка, с което са превеждани парични средства по банковата му сметка.

При така установената фактическа обстановка правилен е изводът на окръжния съд, че разглежданата ЕЗА несъмнено отговаря на изискванията на чл. 37 от ЗЕЕЗА. Тя е издадена от компетентен съдебен орган на държава членка на Европейския съюз, в писмена форма, съдържа данни за самоличността и гражданството на исканото лице. В нея са описани обстоятелствата относно времето и начина на осъществяване на престъплението на дати в периода от месец март 2022 г. до месец май 2022 г. С писмо с вх. № 5628/20.02.2023 г. във връзка със запитване на окръжния съд, представител на прокуратурата на гр. *, Република *, е направил уточнение, че за извършване на престъплението И. Д. е извършил множество банкови преводи, които могат да бъдат извършвани от всяко място, включително и през интернет, поради което мястото на извършване на престъплението не може да бъде доказано.

Предаването на исканото лице е за разследване на престъпление, квалифицирано като изпиране на пари по чл. 165, ал. 1, 2 и 4 от НК на Република *. Посочени са вида и максималният размер на предвиденото за същото престъпление наказание – 10 години лишаване от свобода. Посоченото в ЕЗА престъпление попада в обсега на разпоредбата на чл. 36, ал. 3 от ЗЕЕЗА, поради което не се налага проверка за двойна наказуемост. Въпреки това, коректно е да се отбележи, че същото представлява престъпление и по чл. 253 от българския Наказателен кодекс.

Правилен е изводът на окръжния съд, че не са налични абсолютните основания за отказ да бъде допуснато изпълнението на ЕЗА, регламентирани в нормата на чл. 39 ЗЕЕЗА. Престъплението, описано в ЕЗА не е амнистирано в Република България, попадайки под нейната наказателна юрисдикция. Исканото лице е пълнолетен български гражданин, не е осъждан с влязла в сила присъда на българския съд или съд на трета държава – членка на Европейския съюз за деянието, описано в ЕЗА, видно от постъпилата справка за съдимост, то липсват абсолютните основания за отказ за изпълнение на ЕЗА. След като предвиденото наказание за престъплението, относно което се иска предаването на българския гражданин, не е свързано

със санкция доживотен затвор или мярка, изискваща доживотно задържане, то не са необходими гаранциите по смисъла на чл. 41, ал. 2 от ЗЕЕЗА.

Правилно окръжният съд е приел, че не са налице и указанията в нормата на в чл. 40, ал. 1, т. 1, 1а, 2 и 3 и ал. 2 ЗЕЕЗА факултативни основания за отказ да бъде изпълнена ЕЗА. В представените справки от Окръжния следствен отдел при Окръжна прокуратура – Пловдив липсват данни за престъплението по ЕЗА преди получаването ѝ в Република България да са били водени досъдебни производства срещу И. Д., по които да е бил привлечен като обвиняем, респ. производствата да са били прекратени. Давностният срок за наказателното преследване не е изтекъл според българското законодателство. Не са налице данни исканото лице да е изтърпяло или да изтърпява наказание в държава, която не е членка на Европейския съюз по влязла в сила присъда за престъплението по ЕЗА.

Настоящият въззивен състав не споделя извода на окръжния съд, че в случая е налице едно от факултативните основания по смисъла на чл. 40, ал. 1, т. 5 от ЗЕЕЗА, поради което е отказал изпълнението на ЕЗА. Действително, от съдържанието на ЕЗА и от събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, е видно, че с постъпилите от чуждестранни банкови сметки парични средства общо в размер на около 170 800 евро в българската * банкова сметка на исканото лице Д. са извършени преводи от същата в други български банкови сметки. Само въз основа на тези данни обаче не може да се обоснове категоричен, както е приел окръжния съд, а само предполагаем извод, че част от фактическия състав на престъплението по ЕЗА е осъществено на територията на Република България. И това е така, тъй като, ако е използвано електронното (онлайн/интернет) банкиране банкови преводи могат да се извършват от всяка точка на земята, денонощно – 24 часа на ден, 7 дни в седмицата. На следващо място – към момента в Република България не е образувано наказателно производство срещу исканото лице за въпросното престъпление. Такова вече е образувано в Република *, като видно от описаното в ЕЗА компетентните съдебни органи на издаващата държава разполагат със значителна по обем информация, включително и за дейността на множество чужди граждани. При това положение, за разлика от окръжния съд, настоящата инстанция счита, че за цялостно и ефективно разследване на конкретното престъпление, с оглед трансграничната му специфика, следва да се отдаде приоритет на наказателната юрисдикция на издаващата държава, предвид факта, че там вече е започнало наказателно преследване, събирани са доказателства и в хода на образуваното наказателно производство исканото лице ще има възможност да реализира пълноценно защитата си против престъплението, за което се иска предаването му.

Наред с това, в съответствие с чл. 5, § 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година и чл. 41, ал. 3 от ЗЕЕЗА, компетентният съдебен орган на издаващата държава гарантира възможността исканото лице да бъде върнато в Република България, за да

изтърпи евентуално наложеното му наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава - членка, при изразено съгласие от негова страна за това, видно от писмо с вх. № 2143/17.03.2023 г. на Апелативен съд – Пловдив (превод с вх. № 2185/20.03.2023 г.).

В случая не са налице основанията на чл. 52, ал. 1 от ЗЕЕЗА за отлагане изпълнението на ЕЗА, тъй като по делото липсват данни в Република България срещу И. Д. да има висящо наказателно производство или да е налице влязла в сила присъда за престъпление, различно от посоченото в ЕЗА.

Неотносимо към предмета на настоящото производство се явява извършеното в хода на съдебните прения оспорване установеността и доказаността на описаното в ЕЗА деяние от страна на защитата. В производството по чл. 44 от ЗЕЕЗА изпълняващата държава няма правомощия да проверява доказателствената обезпеченост на обвинението. Изясняването на поставените от защитата въпроси по същество са от компетентността само на съда на издаващата държава, като в съответствие с принципа на взаимно доверие следва да се приеме, че издаващата държава е изпълнила своите задължения в съответствие със закона.

Извън предмета на настоящото производство са и възраженията на защитниците и исканото лице за допуснати нарушения от българските власти във връзка с неговото задържане и забавеното внасяне на искане за вземане на мярка за неотклонение пред окръжния съд. Всички изтъкнати в тази насока доводи могат да бъдат основание за предявяването и защитата им по друг законов ред.

Предвид на изложеното настоящият съдебен състав счита, че протестът е основателен, а атакуваното с него решение на окръжния съд е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено, като вместо това бъде постановено ново, с което да бъде приета и изпълнена издадената в Република * ЕЗА, а исканото лице И. И. Д. да бъде предадено на компетентните * власти.

Предвид допуснатото изпълнение на ЕЗА са налице основанията на чл. 44, ал. 7, изр. 2 от ЗЕЕЗА, поради което спрямо исканото лице И. И. Д. следва да бъде взета мярка за неотклонение "задържане под стража" до фактическото му предаване на Република *.

С оглед на изложеното, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 84/22.02.2023 г., постановено ЧНД № 269/2023 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, като вместо това постановява:

ПРИЕМА за изпълнение Европейска заповед за арест, издадена

на 20.01.2023 г. от прокурор при Прокуратурата в гр. *, Република * и одобрена от съда по наказателно дело № 6 St 279 22 m, с цел провеждане на наказателно производство за престъпление, квалифицирано като изпиране на пари по чл. 165, ал. 1, 2 и 4 от Наказателния кодекс на Република * и **ПРЕДАВА** българския гражданин И. И. Д., роден на 03.05.1961 г. в гр. *, живущ в гр. *, женен, работещ като *, неосъждан, ЕГН *****, на компетентните органи на съдебните власти на Република * за провеждане на наказателно преследване.

ВЗЕМА мярка за неотклонение "задържане под стража" на българския гражданин И. И. Д., роден на 03.05.1961 г. в гр. *, живущ в гр. *, женен, работещ като *, неосъждан, ЕГН *****, до фактическото му предаване на Република *.

ДА СЕ ИЗПРАТИ незабавно, на основание чл. 53, ал. 2 от ЗЕЕЗА, заверен препис от влязлото в сила решение на Върховна касационна прокуратура и на Министерство правосъдието.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____